

Йордан Нихризов

АЗ, АРБУЗА

Роман

София, 2025

© Издателство „Изток-Запад“, 2025

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното писмено съгласие на автора.

© Йордан Нихризов, автор, 2025

© Калин Николов, корица, 2025

© Борислав Гърдев, рецензент, 2015, 2024

ISBN 978-619-01-1534-2

Йордан Нихризов

**АЗ,
АРБУЗА**

Роман

УВОД

Преди десет години върху основата на поредица от реални събития пробвах да създам политически роман. Подходът беше известен, но не особено популярен поглед към миналото. Обединих участниците в случките в общи персонажи и ги свързах. Получи се трилогия, нещо като сага за една фамилия. Нарекох повествованието „Минало незабравимо“. Дълго се чудих дали кавичките не трябва да стоят на думата *незабравимо*, понеже разни отговорни фактори упорито се опитваха да пренапишат реалната история в своя изгода. Всичко неудобно в този официален подход се покриваше с мълчание или се заменяше с идеологически лозунги, натрапвани на обществото години наред до такава степен, че за мнозина се превръщаха в истина. Все пак издадох писанието и го представих пред публиката. В изминалото време някои от прочелите романа се разпознаха в героите. С други се оказа сме живели по едно и също време, ама в две различни Бългрии. Спомените естествено родиха горещи спорове. А трети упорито ме убеждаваха, че събития, на които съм бил не само свидетел, но и пряк участник в тях, никога не са се случвали и не е можело да се случат у нас.

Това ме стимулира да продължа по поетия път, използвайки отворения финал на „Минало незабравимо“. Реших да разкажа историята на един от героите в трилогията – бизнесмена г-н Ганчев, представен като известен на обществото от онези години с прякора си Арбуза. Включих някои вече познати моменти за отминалото време, но предадени през неговите спомени, както и продължението на наченали тогава процеси до днешните дни. Получи се в известна степен нещо малко нестандартно: роман, в който присъства като тема трилогията заедно с нейните герои. Мога да се досетя каква ще бъде критиката на онези, които открият в новото писание моменти от днешната действителност и даже различат себе си. Те мигом ще посочат как в книгата липсва нужната доза възпитателен оптимизъм. Съжалявам, но не съм привърженик на пропагандните канони и затова отговарям (както е модерно), че за всички недъзи на написаното е виновен главният водещ Арбуза, имаш думата и правото да реди темите според своя светоглед и изказ.

Все пак е нужно да отбележа, че за разлика от „Минало незабравимо“, в настоящата творба хронологията на събитията не е толкова прецизна, защото съ-

държанието е преди всичко литературна измислица. Та ако някой читател обаче намери аналогия или паралел с реални лица и случки, трябва да е сигурен, че това е плод на случайност, ама наистина на пълна случайност.

И така, идва ред да надзърнем в събитията, свързани със съдбата на един от героите на новото време, което постепенно се превръща в незабравимото ни минало – бизнесмена Ганчев, който не се страхува да потвърди: „Аз съм Арбуза!“

Авторът

I

Вратата леко се отвори и Арбуза повдигна клепачи. Не беше медицинската сестра. В стаята влезе мъж, наметнал болничен халат, с бяла медицинска маска на лицето. Доближавайки леглото, той я дръпна надолу под брадата си и Арбуза забеляза, че това е неговият адвокат Трифонов.

– Здравей, Асене, какво те води при мен? Нещо пак ли се е объркало, та си се дегизирал по този начин?

– Здравсти, Арбуз! Всичко е наред, само дето официално ме информираха, че такива били правилата заради пустата му епидемия и аз не трябваше да бия на очи. Ти кажи как си. Предполагам, като те виждам тук, никой не е правил на въпрос защо са те докарали.

– Напротив, сестрите са много любезни, а докторът каза да лежа и да почивам. Тъпчат ме с някакви хапчета, от които все ми се спи, ама е добре. Направо съм като на курорт. Не като в онази мизерна килия.

– Значи всичко е наред – подсмихна се адвокатът. – Прекарал си сериозен инсулт, но си прескочил трапа. Малко болки в гърдите, главата, трудности с говора, но ще полежиш седмица-две и ще почнеш да се възстановяваш. През това време аз ще обжалвам мярката за неотклонение и като излезе решението, ще те водя у дома. Смятам, че няма да се запекат при тези обстоятелства и ще успеем да уредим даже подписа.

– Ама нали ми каза... – надигна се на лакти Арбуза, но преди да успее да продължи, Трифонов го прекъсна:

– Е, ти какво искаш?! Има си протокол. Остава и с някой вирус да се уредиш, за да е пълна програмата. Лежиш и почиваш. Разбрал съм се никой да не те притиска, защото ще се отрази пагубно на здравословното ти състояние. А ти да си траеш и да не вземеш да скачаш на сестрите или да се разплямпаш за това и онова пред тях.

– Сестрите! Те едни сестрици... Комай по-скоро са старите ми лели. Няма в коя око да оплакнеш, камо ли да почнеш да въздишаш.

Трифонов придърпа табуретка, седна до леглото и като се наведе почти до ухото на Арбуза, някак припряно, но тихо подхвърли:

– Слушай, аз за друго по спешност съм дошъл. Трябва до седмица да намерим още петдесет, че онези нещо припират.

– Как, нали два пъти по сто хиляди им дадохме?! Какво искат още? Месец вече ще мине, а от договореното дотук само това, дето не търкам от три дни нара.

Адвокатът направи кръгово движение с пръст, насочен към тавана, и след това го завря рязко в ухото си, усилено имитирайки чесане. Събеседникът му от леглото схвана жеста, че в стаята може да има подслушвателни устройства, а той е повишил тон и затова шепнешком попита:

– Тези от кои са, дето настояват? Старите ли са дигнали мизата, или са нови играчи?

– Значи, първите – зашепна и Трифонов – се погрижиха за състоянието ти и да те върнат към живот. Всичко вече е документирано и го имам в папка. Ще го представя на съда. Втората вноска е за другите, които ще трябва да приключат случая с основното „заболяване“, отключило инсулта. А тези сега ще се заемат с лечението на посттравматичните ефекти. Знаеш, че след такива тежки здравословни проблеми може да настъпят странични поражения като загуба на памет, дори сериозни ментални увреждания, които, добре документирани, водят до инвалидизация. Просто трябва да направим всичко необходимо да те върнем в обществото, отчитайки реалностите от понесените травми. А това е свързано с разходи, отлично разбираш. Пък когато едно лечение не върви по план, то може и да не постигне търсения ефект. Това са рисковете.

Арбуза започна да схваща накъде бие Асен и тежко въздъхна:

– Нали след седмица няма да ми сервираш четвърти и пети герои, че както сме я подкарали, ще стигнем до траурната агенция и до връзките на попа със свети Петър. Виж онези – младите копелета, дето ме натопиха, как бързо действат. Щом само им замириса и веднага – самолета. Сега са я в Дубай, я в Южна Африка. Ще се дегизират, ако е нужно, като маймуни и никой няма да ги открие. То те и без друго на това се правеха през цялото време, ама комай съм загубил нюха си, мамка им.

– Виждаш ли, заболяването е проявявало симптоми, а ти не си им обърнал внимание. Неслучайно по цял ден специалисти по медиите повтарят: „Профилактика, профилактика! Не подценявайте профилактиката, за да не се сдобиете в напреднал стадий с тежки поражения!“

Адвокатът разпери ръце и удари с лявата стойката за вливане на разтвори, поставена до леглото:

– Я, тези са се оборудвали по правилата. Няма грешка – констатира с ирония в гласа той.

– Защо се подсмиваш?! Докторът ме посрещна прилично. Прегледа ме обстойно и установи, че май имам проблеми със стомаха. Нали едни киселини ме

морят от години. Вика ми човекът: „Ей, щом те докараха при мен, дай да се погрижим за теб, че утре току-виж ми цъфнеш с нова диагноза“. Нареди на сестрата да ми тури абокот – Арбуза показа дясната си ръка – и после надянаха на стойката две найлонови торбички. Едната с нещо белезникаво в нея, а другата с кафеникава течност. Аз му викам: „Докторе бе, мислех, че ще предложиш нещо качествено от Шотландия, а ти водка с кока кола венозно ще ми вкарваш“. А той казва: „Трай, нашия, на аванта е! Като не си донесъл уиски, ще вкарваме каквото има в склада. Само дето мезето там свърши и кисели краставички не сервираме“.

– Личи си, че лекуващият екип е от старата гвардия – поде на свой ред Трифонов. – Спазват правилата и няма да се издънят. Не са като тези новите експерти от третото поколение „другари“, които ни напъплиха напоследък с дипломите си от западни колежи. Кръстят се, а не знаеш на кой господ се молят. Всичко уж им било дигитализирано, пък накрая то се окаже хептен виртуално: и проектите, и парите им. Помниш ли тези твоите „любимци“ като сваляха звездите какви чудеса ще сътворят и какви печалби ще потекат? То не бяха фондове, инвестиции, а накрая се оказаха със стратегията на комара. Забие хобота, почне да смуче кръв и преди да го пернеш, отлети. Раздаваха едни обещания за бонуси, а след три години – още щом долетя първата честитка от прокуратурата в Германия да им предадем онези шарани от колцентъра, се качиха на самолета и дим да ги няма.

– Помня, помня и как ме оплетохте в мрежите тогава – изпъшка Арбуза. – В началото беше само да предоставим под наем техника и помещения. После да им организираме колцентъра. Сетне шефът Чернев наредил да има наш човек в смесеното дружество да не ни хързулнат с печалбите и да отговаря за контролния екип. И накрая, като стана мазалото, всички израснали дигитално вдигнаха ръце, а мене – нали съм още аналогов, ме закопчаха. Пък туй, че някои ме подписвали със запетайка и всичко се движело без проблем, изведнъж забравиха. Стари номера, ама сега на цифрово ниво.

– А ти кого мислеше, че ще натопят? Черкеза ли, който ги рекламираше тези юначета, че имали здрави връзки в Америка с разни лобита, или онази екзотична щерка на Генерала, която, откакто почина баща ѝ, се вживя в ролята на бизнесдама, или може би твоето бивше протеже Мишо? Нали някога депутат си го направил и биография си му създал. Хубаво е, че потушихме медийната пушилка за няколко дни, понеже, както разбирам, плетката можеше да се разплете и да лъснат разни отговорни фактори. Та закърпихме набързо дупката, щото у нас всяко чудо е за три дни. А ти да си имаш обица на ухото. Затова съм дошъл и ти повтарям да изградим и финансираме третия стълб на осигурителната система. Сега е моментът да се сдобиеш с тапия за менталните увреждания вследствие инсульта. Така утре, ако дойдат тези твои „приятели“ и предявят имуществени искове, че си им накърнил престижа, тъй като съм сигурен: тяхното нахалство няма граници, да си гарантиран. Щото ти например вземеш, че се разгневиш и

им смачкаш муцуните, както си знаеш от онези години. Тогава да мога аз спокойно да застана пред съдията и да му река: „Ответникът е извършил деянието от любов към човечеството, понеже му се привидели демони. Ето, има си тапия като слънце за ментални увреждания“.

– Да, мене ме хванаха, защото съм най-удобен – бавно занарежда Арбуза. – Човек на възраст съм. Не съм учил ни в Оксфорд, ни в Харвард. Не съм от юпитата, дето пробваха нашия бизнесклимат, за да си турят престижна позиция в биографията. Практическите умения ги имам още от „Магурата“. Но светът се развива, виждания се сменят, проблеми разни се трупат. Все за нещо старо ще могат да се заловят правораздавателните органи. Я за онези македонски цигари преди десет години, я някоя кучка ще се сети как съм я насиллил и пласирал в странство. Защото сега горката се сбръчкала и не може и долар да изкара, ама ѝ става едно топло на душата, като си спомни какво парче е била. Но това днес, гледам, си е направо световна мода. Само дето господата реват, че не им прожектират филмите. Пък мен ме бутат да търкам нарочето, понеже съм бил обрал спестяванията на някаква лакома тъпа баба, която не познавам.

Адвокатът изведнъж щракна с пръсти.

– Не ти ли каза следователят с какво кодово име са те завели твоите „приятели“? С него като нищо можеш да станеш герой от криминален трилър. Има го дори в преписките на тези от колцентъра, дето ги грози затвор. Именуваха са те „Червения пират“. Терминът е формиран на основата на руския произход на прякора Арбуза и пиратския сектор, който са те набедили, че ръководиш. Ето, имаш бляскава перспектива. Като преодолеем последиците от инсульта, спокойно можеш да туриш дървен крак, да грабнеш пищови и да се впишеш в анализите на световното кино. За идеята хонорар не искам.

– А стига си се бъзикал, Асене! – изгледа го тъпо Арбуза. – Имаше навремето един анекдот за мутрите. Можели за ден да те направят „класик“ в изкуството просто като те утрепят. Аз не желая да ставам литературен герой. Наех те, защото се знаем отдавна и имам доверие, че с твоите връзки ще ме извадиш от тази какофония, както си го правил и друг път. Обаче гледам те – модернизирал си подхода и комай възнамеряваш да ми изпразниш джоба с нестандартни идеи.

– Ама ти вече си литературен герой – възторжено възкликна Трифонов. – Още миналия път, като говорихме, мисля, го подхвърлих. Когато се рових из материалите за теб, предоставени на органите от разни подставени лица, попаднах на едно дебело томче. Оказа се роман трилогия със заглавие „Минало забравимо“. Първата му част започва с началните подвизи на твоята кариера от пролетта на 1990 г. Е, книгата не е посветена изцяло на теб, а на съдбата на семейството на Мартина – вероятно онази персона, която познавам задочно само от споровете за бащинството на дъщеря ти и за нейното наследство. Твоя милост обаче присъства във всяка част барабар с жена ти Зара и с Мишо, па и с Мая и с бащата на

Черкеза. Не знам как се е появило писанието, но е от годините преди да цопнеш в сегашната варница.

– Е бре, ти избри ребата, брат ми! Туй, дето ми го сервира, вярно ли е, или ме бързикаш за пореден път? Що не донесеш книгата да я прочета?

– Само това липсваше. В папката има документ, че трудно различаваш черно от бяло, остава единствено да те посети прокурорът и да те види как задълбочено изучаваш разни „доказателства“ и Инспектора ще ми строши главата.

– Ама нали ми твърдеше, че той прокурорът също бил...

В този миг адвокатът силно се закашля и започна да си върти ръката, след което пак заби пръста си в ухото и Арбуза млъкна. Последва едно „Извинявай!“ и Трифонов, позадъхан от имитираната кашлица, бързо смени темата:

– Друже, изглежда не си наясно за какво те закопчаха органите. Не е за слушайте, по които германската прокуратура издирва твоите отлетели съдружници. Този сигнал тепърва ще се разглежда и не е известно кога и дали ще бъде образувана прокурорска проверка. Теб те прибраха за злоупотреба с обществени средства по проекти, изпълнявани от дружеството, което си ръководил, и за пране на пари. Когато медиите гракнаха, „приятелите“ ти, преди да преминат в нелегалност, пуснаха сигнали, че си дърпал не само обществени пари, но си бъркал и в тяхната каса. Използваха настаналото объркване, за да минат в нелегалност. И понеже въпросните сезирани органи нямаше кого да приберат, за да покажат решителна борба с корупцията и да демонстрират действия пред службите в чужбина, закопчаха теб. За седмица пушилката се разнесе и аз прибягах до Инспектора. Останалото го знаеш. Операцията е в ход. Остава да се довърши.

– Тя е в ход, ама си тук да искаш още гориво, а аз не съм сигурен дали утре няма да ме пожелае някой друг орган – наш или от странство, и да се върна пак в годините на младостта.

– Не се паникьосвай! Процедурата за странство е дълга и минава през съд. Нашата задача е изобщо да не стигаме до обвинителен акт, понеже сме още в началото и общественият интерес се изпари. Просто искам да укрепя третия стълб, за да не попадаме в подобна ситуация, и онези, дето сега уж ще ги търсят по света, успеят да си оплетат кошницата и предявят иск, че не само си подведял дъртите германки, ами си им обрал и виртуалните кесии. Като приключим с този елемент, ще те отведе да си лежиш у дома и да четеш до насита кои твои подвизи са вписани в анализите на безкрайния ни преход. Лошото е, че Инспектора много бърза да не му се измъкнат хората, които е успял да ангажира. Това е като всеки бизнес, разбираш. Трябва да уцелиш момента.

Арбуза се почеса по оплешивяващата си глава – верен знак, че се опитва да мисли по някакъв въпрос. Разтри очи, тъй като образът на Асен наистина започна да се мерзелее пред тях, и глухо издума:

– Трябва да се чуя със Зара, ама нямам телефон – нали ми го взеха при ареста. Налага се да я доведеш тук или да побързаш с моето извеждане.

Трифонов изведнъж се оживи и доближавайки глава до ухото на своя клиент, занарежда припряно:

– Значи със Зара сме постоянно в контакт. Забравих да ти кажа, че ти праща поздрав и целувки. Поздравите ти предавам, целувките няма как. Ако са турили камери за наблюдение, ще ни вземат за педали. Аз съм този, който ѝ забрани да търси възможност за свиждане с теб. Може да обърка нещо. Знаеш колко е емоционална, пък сега два пъти повече. Налагало ѝ се да пътува спешно, затова и прибягах да уредим нещата.

– Къде ще ходи? Да не се е юрнала да търси онези по Израел или Дубай? Предай ѝ, че съм наредил от София да не мърда, че вече не вярвам на никого. Ако не с мене, утре с нея ще си измият ръцете мръсниците. И тя е от години в бизнеса, ама не е с произхода на шантавелата генералска щерка Мая.

– Трябвало екстрено да лети до Германия при дъщеря ви Юлия. Обадил ѝ се някакъв американец, който не знаел български. Пуснал бил снимки в интернет, на които тя познала майка си. Отбелязала преди време като първа наивница този факт. А той ѝ писал през преводач на Гугъл, че ѝ се явявал братовчед. Научил от баба си преди тя да умре, че дядо му бил лекар в Италия с български корен и имал дъщеря, живееща тук в София, която тя била виждала. Някаква такава оплетена история. Зара се съмнява да не би като сключихте онова съдебно споразумение с бащата на Юлия да го признаете за такъв, а той от своя страна да не води дело за обявяване на осиновяването ѝ за незаконно, нещо пак да се е оплело покрай тези проблеми с немците.

– Ей, няма ненаказано добро! – изпъшка Арбуза. – И какво имаме днес?! Мама Зара, татко Наско и Арбуза – она мъж там, дето плаща сметките за дрешки, за парфюмчета, партита и курорти. Пък накрая за него от никого няма едно „Мерси!“! Цял живот мечтаех да бъда голямото Аз, а я дотиках до Арбуза, с когото компетентно запущват дупките при нужда. Е, по-добре съм от Васко Лидера, понеже съм още жив, а той си замина млад. И за него имаше книга, ама посмъртно, пък при мен като за бай Тодор – паметник приживе. Е, литературен паметник, но все пак... Това един вид орден ми се явява. Как му викат сега на званието по аналогия: „Герой на капиталистическия труд“ или „Активен борец за пазарна икономика“?

– Кой е този Васко? Нещо не мога да схвана – разпери ръце адвокатът и пак за малко да обърне стойката за вливане на разтвори.

– Като ме изведеш от този курорт, ще ти разкажа и за Васко, и за Мечката. Бяха мъже, бог да ги прости, а не като тези дигитални юпита, които ни налетяха. Живели на Запад с парите на дядо и тати и специализирали в глобалната далавера. Пък стиснат ли ги за гушата, пиццата, че са измамани и репресирани и търчат по света да се крият. А ние трябва да плащаме да не ни чупят главите с бухалка.

Една оправия, мамата си трака. Добре! Кажи на Зара, че съм съгласен с офертата и гледай да не ми довлечеш някой друг „инкасатор“. То като мине бурята, ще им открия корените, стига да си остана в играта.

Вратата се отвори и в стаята влезе медицинската сестра, която се завъртя около леглото. Остави върху шкафчето някакви хапчета, чаша с вода и с официален тон се обърна към лежащия в болничното легло:

– Тези, господине, трябва да ги изпиете сега!

А сетне погледна към адвокатата и добави:

– Служителят отвън, който Ви доведе, ми каза да предам, че времето е изтекло. Привършвайте и сложете маската си!

Трифонов стана от стола и се наведе пак към Арбуза:

– Докато не дойда да те взема, няма да мърдаш от стаята. Имаш си всичко необходимо. Щом свърши операцията, веднага съм тук. И ако се появят непознати, никакви размисли – нито с тях, нито със сестри и санитарки. Помни принципа, който сега е валиден за теб: „Прекаленото общуване е вредно за вашето здраве“. Ако се случи нещо екстрено, се обръщаш само към доктора, който те прие. Просто обявяваш, че усещаш болки в гръдната област и искаш да го повикат. Той има моите координати и ще ме информира веднага. Оттук насетне ще стискаме палци всичко да се уреди бързо.

Медицинската сестра определено взе да нервничи. Асен Трифонов оправи текстилната маска над носа си. Стисна ръката на пациента в болничното легло и я последва към откритата врата. Срещата между адвокатата и неговия клиент, преживял преди дни инсулт, приключи без любезности и само с един знак – вдигнат към тавана палец, подпечатал постигнатата договорка.

Арбуза отпусна глава на възглавницата и се опита да си спомни как се роди историята, довела до настоящата ситуация. Всичко започна комай в един късен следобед преди четири или може би преди пет години, когато той беше изпил току-що малкото си уиски, препоръчано от приятеля му доктор Джангов като терапевтично антивирусно средство. Не си спомняше вече кой грип беше в онова време на мода – „птичият“ или „свинският“, но тогава се шегуваше, че с всеки от тях може да се справи, само не знае как да намери лек за „лудата крава“, дето го чака вкъщи. В ритуала следваше допушване на пурата, когато секретарката му влетя в кабинета и обяви, че шефът Чернев спешно е наредил да слезе в заседателната зала.

– Срещата от четвъртък се преместила за днес, понеже онези си уредили утре аудиенция при някакъв зам.-министър и затова са се изсипали при нас. Оказ се виновна, че не съм врачка да те предупредя – изрече нервно тя.

– Спокойно! – отвърна Арбуза. – Нали сега съм информиран.

Той се разположи удобно в креслото и реши да си допуши пурата, за да демонстрира достойнство. Все пак позицията му в холдинга не предполагаше да го юркат като новобранец. След като го търсят, значи имат нужда от него. Знаеше

за златното правило на шопа: „Ако работата е спешна, че легнем да отморим. Па като станем и идем да видим, щом не са я свършили, значи не е била спешна“ и в последно време го спазваше винаги.

Когато влезе в заседателната зала, забеляза, че около дългата маса са насядали десетина души. От едната страна бяха адвокатът Асен Трифонов, Мишо и непознатата жена на средна възраст, очевидно преводачка. На председателското място седеше Чернев, а вляво зад него права с вечния таблет в ръка – новата звезда, пиарката на холдинга Дара. От другата страна на масата до шефа бе седнало едно живо копие на куклата Барби – вярно, малко попрестояло на витрината на магазина, но все още годно за продажба. На съседния стол стърчеше с глава над нея едър сух мъж на средна възраст с къса коса и очила с голям диоптър. Вдясно от него се бе разположило друго лице, което с прическата и облеклото си очевидно искаше да подчертае, че е с различна сексуална ориентация. Редицата завършваха двама млади мъже със сака, но с ризи, чиито яки определено не предвиждаха задължителната за официални срещи вратовръзка.

– А, ето и нашия водещ съдружник и ръководител на сектора, за който говорихме. Той също има добри познания и практически опит във валутните операции – начена веднага представянето с определено фалшив апломб Дара, а през главата на Арбуза мина мисълта: „Пропусна да добави, че опитът му е от много отдавна. Натрупан е още по времето на социализма и то не в учебно заведение, а на терена на криминалната борса „Магурата“. Трябваше да допълни сигурно и факта, че белезите от семинарните упражнения личат още по формата на стропения му нос. Ама откъде да знае тези подробности горкото момиче, когато в онези години се е раждало.

– Всички много го обичаме, понеже е сърдечен човек, и го наричаме Арбуза – продължи с неестествената ентузиазизирана нотка в гласа Дара.

В този момент мъжът с подчертано различната ориентация подскочи, плесна, разтвори длани и възкликна:

– Ах, ето руский! Прекрасно!

– Не, българин, и името е просто служебен псевдоним – отвърна глухо на емоционалния му изблик Арбуза.

– Значи сладкий! Удивително! Аз съм очень рад да работим вместе! – стисна в знак на одобрение двете си ръце възхитеният гост.

– Господин Робин има руски корени – намеси се Чернев, – разбира български и даже говори малко нашия език. Но е време да ви представя гостите. Това е госпожа Барбара Голдщайн – посочи с жест той седящата до него дама. – А до нея е съпругът ѝ Соломон – основен акционер в инвестиционен фонд и в още няколко финансови компании. Господин Голдщайн има интерес да инвестира у нас и да започнем развитието на съвместен бизнес. Разбира се, ще вървим стъпка по стъпка, както се полага на сериозни предприемачи.